

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 03/06/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 146

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng chúng ta đọc Kinh hay nghe pháp đều là nhắc nhở chính mình về việc sanh tử lớn, vô thường đến rất mau chóng, mọi thứ có hình tướng chỉ là hư vọng. Tất cả Kinh Phật, giáo huấn của Phật đều chỉ nhắc nhở việc này, tuy nhiên chúng ta đọc lâu ngày không cảm thấy việc sanh tử là lớn, không cảm thấy vô thường đến nhanh mà càng đọc lại càng nhờn nhờn.

Chúng ta hãy quán sát sẽ thấy người thân của chúng ta đang ngày một ra đi, đến lúc chỉ còn mình chúng ta. Ông bà, cô dì chú bác đã ra đi rất nhiều, chỉ còn lại một vài người. Những người đó nói cho đúng hơn là cũng đang chờ chết, sức khỏe không còn nhiều nữa.

Tiền tài danh vọng địa vị dù nhiều dù cao đến mấy, rồi nó cũng tự rời xa chúng ta hoặc chính chúng ta rời xa nó, do đó, chính mình phải phản tỉnh. Có được “*cái thấy*” này chúng ta mới hạ quyết tâm buông xả mọi thứ ở thế gian, quyết cầu sanh Tịnh Độ. Như thế chúng ta mới đạt được mục đích của việc học Phật.

Phật Bồ Tát và tổ sư đại đức đều đã nói ra nguyên nhân chúng ta học Phật không thành công. Hòa Thượng dạy chúng ta: “***Thế nào là tiến bộ? Là sửa đổi khuyết điểm, phát huy ưu điểm chính là chân thật có tiến bộ.***” Hòa Thượng dạy chúng ta xem lại tập khí của mình có tái phạm không, nếu có tái phạm là chưa tiến bộ. Khuyết điểm thì sửa, ưu điểm thì phát huy.

Ngài chỉ dạy rằng không thể hôm nay sửa mai lại phạm, vài năm sau lại phạm thì như thế không tiến bộ. Người tiến bộ thì phải cải sửa khuyết điểm và không ngừng phát huy ưu điểm. Đây là chân thật có tiến bộ.

Hôm qua, chúng tôi có nghe đức Pháp chủ chia sẻ rằng thời kỳ Mạt pháp, người tu hành chênh mảng nên có những vị Bồ Tát xuất hiện để nhắc nhở chúng ta cần phải tinh tấn. Thật vậy, thời kỳ Mạt pháp người ta chỉ tu hành nơi hình thức. Việc này, chúng ta có thể quán chiếu trên chính bản thân mình, cũng đều thấy rõ. Chúng ta chỉ làm cho dễ coi, chứ chưa thật làm, cho nên không có kết quả. Các Ngài nhắc nhở chúng ta để chúng ta nỗ lực hơn trong công việc, trong bốn phận của mình chứ không phải cứ thấy có tấm gương tốt là chúng ta chạy theo, cuối cùng mình chẳng làm được việc gì.

Chúng ta thấy tấm gương của các Ngài thì chúng ta phải phản tỉnh xem lại công phu và dụng tâm của mình trong đối nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác của chính mình. Tuy nhiên, chúng ta không xem xét lại mà cứ chạy theo, làm phiền lòng cả người tu hành. Cho nên hằng ngày chúng ta tinh tấn hay tinh tướng.

Chúng ta phải quán chiếu trong mọi lĩnh vực mình làm, tâm mình có tinh tấn không? Liệu có phải việc mình thích và việc tu hành thì tinh tấn còn mọi việc khác thì rề rà. Như thế là sai rồi. Thế gian gọi là hai tâm ba ý. Mình dụng nhiều tâm quá, chỉ dùng một tâm mới đúng. Cuộc đất, trồng rau, lái xe đều là như nhau. Ở bất kỳ lĩnh vực nào đều dụng tâm cần cù, siêng năng, tinh tấn.

Hòa Thượng nói: **“Tại vì sao từng đời từng đời không như nhau, tức là đời sau thấp kém hơn đời trước? Tại vì chuyên học cái xấu chứ không học cái tốt!”** Lời dạy này của Hòa Thượng khiến chúng ta phải phản tỉnh rằng chúng ta toàn học sự chệnh mảng chứ không học sự chuyên cần nên đời sau luôn thấp hơn đời trước.

Người xưa đều làm ra điều tốt còn người ngày nay làm ra nhiều việc làm hư hại. Nguyên nhân là do người ngày nay học cái xấu, thấy người ta “*tự tư tự lợi*”, chệnh mảng thì mình cũng “*tự tư tự lợi*” và chệnh mảng theo. Rất là khó khi một mình ta tinh tấn trong khi xung quanh thì mọi người đều chệnh mảng. Cho nên có thể giữa bao nhiêu người buông lung mà chúng ta có thể tinh tấn được thì người đó có thiện căn phước đức nhân duyên rất sâu dày.

Hòa Thượng nói: **“Người chỉ học cái xấu mà không học cái tốt là người không có trí tuệ.”** Chúng ta là hạng người này. Sự chệnh mảng thì học theo rất giống nhưng sự tinh tấn của người ta thì chúng ta học hoài, học không giống. Học điều tốt thì khó học mà học hư, học xấu thì rất dễ dàng. Cho nên đạo nghiệp không thể có thành tựu.

Mấy ngày nay mọi người nói chúng tôi mở zoom dạy Phật để mọi người cùng dạy lúc 3g45. Nhân đây, chúng tôi muốn nương vào mọi người để dạy Phật đúng giờ, chứ không phải để mọi người nương vào chúng tôi. Đó là chúng ta cùng nhau tinh tấn chứ không phải tinh tướng. Chúng ta dùng phương pháp dạy Phật niệm Phật để đối trị với vọng niệm và hôn trầm.

Lẽ ra thế hệ chúng ta phải giỏi hơn, làm được nhiều việc hơn thế hệ Thầy của mình thì mới là đời sau có phúc. Còn nếu thấp hơn một bậc hay ba bậc thì đời sau thiếu phước. Cho nên Phật Bồ Tát luôn ở quanh chúng ta. Thấy chúng sanh rề rà, chệnh mảng thì các Ngài sẽ đến làm ra tấm gương để chúng ta tinh tấn hơn. Trong từng vai trò trách nhiệm ở các ngành các nghề, chúng ta đều phải dụng tâm chuyên cần tinh tấn. Chính chúng ta mới có được lợi ích thiết thực từ việc này.

Cụ thể hơn, nếu chúng ta không nỗ lực, bắt đầu học từ bài đầu tiên đến hôm nay thì không thể có 2000 buổi học đã đi qua. Chính chúng ta tinh tấn thì chúng ta được lợi ích, từ việc khắc chế được tập khí của chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp là pháp bình đẳng, có ta cũng có người khác, mọi người là một mực bình đẳng. Ta không cao hơn với người và người cũng không thấp hơn ta.”** Việc này Bồ Tát Thường Bất Khinh lúc còn tại thế đã làm ra được rồi, gặp ai cũng nói **“con không dám khinh các Ngài vì các Ngài ai cũng sẽ thành Phật”**.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Tại sao có cao thấp? Cao thấp là căn tánh của chúng sanh. Khế cơ thì người tiếp nhận pháp để tu học mới dễ thành tựu. Còn nếu không khế cơ, cố cưỡng cầu thì nhất định không thành tựu”**. Người thông minh thì nghe là hiểu còn người không thông minh thì có giảng đi giảng lại nhiều lần cũng chưa hiểu, thậm chí đến khi hiểu rồi còn hiểu sai.

Cho nên nhà Phật nói đến khế cơ tức là phải phù hợp với căn cơ của chúng sanh thì chúng sanh mới hiểu được lý trong Kinh văn. Cũng như căn tánh của chúng ta phù hợp với lời dạy của Hòa Thượng thì chúng ta mới hiểu Hòa Thượng nói gì. Lúc trước khi chúng tôi phiên dịch bài giảng của Hòa Thượng thì chúng tôi nghe là hiểu thậm chí không cần tra từ điển nhưng với người khác thì chúng tôi nghe không hiểu gì.

Hòa Thượng nói: **“Thời kỳ Mạt pháp, chúng ta tu hành thì cần phải nhận biết rõ phương thức đời sống xưa và nay hoàn toàn khác nhau, bối cảnh hoàn toàn khác nhau, việc tiếp nhận giáo dục cũng hoàn toàn khác nhau. Cho nên, thời đại của đức Phật, các đệ tử cùng nhau học, nghe Phật giảng pháp rồi mọi người về nơi trốn của mình để tu tập. Sau này Phật pháp truyền khắp nơi, ở nơi xứ sở của chúng ta (đất nước của Hòa Thượng) thì đề xướng cộng tu”**.

Việc công tu cũng có nguyên nhân, là do một gia đình thường có 3,4 thế hệ ở chung nên cộng tu rất thuận tiện. Trong một xã hội mà mỗi gia đình là một đoàn thể, trong đoàn thể đó có một trưởng quản rất nề nếp, trật tự thì người trong đoàn thể đó đi đến đâu, đến đoàn thể nơi khác, họ cũng đều biết tuân thủ quy tắc quy điều, biết tôn trọng lẫn nhau, cùng gánh vác trách nhiệm.

Nếu trong gia đình không có phép tắc, lễ lối thì khi người trong gia đình đó tham gia các đoàn thể, họ thường có xu hướng phá nội quy, quy định của đoàn thể, tự do đến nỗi không ai ràng buộc ai. Giống như ở nước ngoài, con đủ 18 tuổi là cha mẹ không được quản. Con đi chơi khuya chưa về mà báo cảnh sát thì cảnh sát sẽ nói rằng con đã 18 tuổi thì cha mẹ không được quản con. Vậy thì khi chúng đến một đoàn thể, chúng làm sao biết sống tuân thủ theo đoàn thể đó.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Tình hình hiện tại không giống như ngày trước. Ngày trước các thành viên trong gia đình đều được giáo huấn ngũ luân thập nghĩa. Mỗi gia đình là một đoàn thể, là một tổ chức. Trong tổ chức đó có một gia trưởng tổng quản tất cả mọi người trong gia đình có trật tự, có nề nếp, có thứ lớp, không có chuyện vượt cấp bất tuân.”**

Cho nên người xưa khi đến cộng tu rất nề nếp, người ngày nay đến cộng tu thường không có lễ lói. Nếu từ nhỏ, con người được quản giáo nghiêm khắc thì khi tham gia đoàn thể, con người đều có nề nếp. Nhưng trẻ nhỏ ngày nay, người lớn phải tùy thuận chúng cho nên khi chúng đến một đoàn thể thì rất khó để dạy bảo.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Phật pháp giảng Lục Hòa Kính. Nhà Nho tuy không nói ra nhưng ngũ luân thập nghĩa đã đầy đủ tinh thần của Lục Hòa. Người hiện đại ở trong gia đình, từ nhỏ được tiếp nhận quan niệm giáo dục tưởng như đúng mà lại là sai. Cho nên, ở trong nhà thì nhà không thể yên. Ở trong xã hội thì xã hội không thể yên. Kết cục chuyện này sẽ rất là loạn”.**

Có người nói trẻ con từ nhỏ để nó muốn làm gì thì làm, tự do phát triển. Quan điểm này tưởng như là đúng nhưng lại là sai vì khi lớn lên chúng muốn làm gì thì làm, Cha Mẹ muốn chỉnh sửa cũng không được nữa. Giống như đứa nhỏ đến ngày sinh nhật, mọi người chuẩn bị một bàn tiệc và nói: **“Đây là bàn tiệc của con, con muốn làm gì?”** Thế là nó cầm lấy một đầu khăn trải bàn và kéo mạnh, toàn bộ mâm tiệc tan tành. Bọn trẻ từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục tưởng đúng nhưng lại là sai. Tự do hoạt bát, tự do quậy phá.

Đối với trẻ nhỏ, cần phải dạy cho chúng biết giá trị mà Cha Mẹ chúng phải bỏ ra, chi phí mà Cha Mẹ chúng phải trả để cho chúng có được cuộc sống tốt đẹp như hiện nay. Nếu Cha Mẹ không có tiền để trả thì đời sống này sẽ ra sao? Không có tiền đóng tiền điện, tiền nước, tiền điện thoại, tiền Internet thì tất cả sẽ bị cắt. Thực tế, trẻ con ngày nay không được dạy cụ thể về việc này. Đấy chính là lỗi làm của người lớn. Cho nên Kinh vô Lượng Thọ dạy: **“Người trước không dạy thì đừng trách người sau.”**

Xã hội hiện đại đã đến một cực diện là chỉ còn một con đường duy nhất, vì thế Hòa Thượng nói: **“Một con người giác ngộ hiểu ra điều này thì có một con đường sanh lộ đó là niệ**m** Phật cầu sanh Cực Lạc. Các đồng tu nhất định phải giác ngộ nhận biết rõ việc này.”**

Từ lâu, nhờ sự nhắc nhở của Hòa Thượng nên nhiều Ông Bà Cha Mẹ và các con đã làm được nhiều việc tốt đẹp. Đối với xã hội chúng ta phải hy sinh phụng hiến còn đối với nội tâm tu hành thì chúng ta cần phải dừng mãnh tinh tấn hơn nữa để dọn bỏ hết tập khí xấu ác của chính mình. Lẽ ra chúng ta có thể làm được tốt hơn nữa cho Phật pháp, cho chúng sanh tuy nhiên, chúng ta vừa mới làm được một ít thì đã dính vào **“danh vọng lợi dưỡng”**, lợi ích cho chính mình, tư lợi, thỏa mãn tư dục.

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng trong thời kỳ Mạt pháp, tu hành phải nhận biết rõ hoàn cảnh ngày nay rất là khổ. Người với người chỉ tranh danh đoạt lợi, xem thường giáo huấn của Phật, Bồ Tát, phé bỏ đi chuẩn mực của Thánh Hiền nên giáo dục ngày nay rất là khó. Mỗi gia đình của người xưa là một đoàn thể. Trong đoàn thể có gia

trưởng quản giáo rất nghiêm khắc nên các thành viên trong gia đình khi tham gia bất kỳ đoàn thể nào cũng đều rất dễ dạy bảo.

Ngày nay, trẻ nhỏ trong gia đình không có sự quản giáo. Người lớn phải tùy thuận trẻ nhỏ, con cháu chứ không phải con cháu tùy thuận Ông Bà, Cha Mẹ. Thầy Cô cũng phải tùy thuận chúng chứ chúng không tùy thuận Thầy Cô nên việc giáo dục là rất khó. Tuy nhiên, con người vốn có bản tánh lương thiện nên khi chúng ta dạy điều hay điều tốt, chúng đều biết.

Chúng tôi rất cảm động với ngộ tính của các em tham gia lớp Kỹ năng sống ở Trà Ôn-Vĩnh Long. Cô giáo nói các con không được dùng điện thoại nên các em nghe lời không hề hỏi đến điện thoại khiến Cha Mẹ rất ngạc nhiên. Điều này cho thấy ngộ tánh của các con vượt hơn chúng ta rất nhiều. Nguyên nhân vì sự ô nhiễm của các con chưa sâu dày cho nên khi được dạy thì chúng liền bỏ và không hề nhớ đến.

Còn chúng ta ô nhiễm sâu đến mức muốn bỏ được điều xấu không phải là việc dễ dàng. Không biết bao nhiêu lần hạ quyết tâm thì bấy nhiêu lần thất bại. Hòa Thượng nói điểm mấu chốt là từ nhỏ đã không được quản giáo đúng, không được xây dựng nền tảng. Xã hội ngày xưa tuy trong gia đình, trẻ em không được dạy năm đức, lục hòa nhưng mỗi gia đình đều dạy trẻ nền tảng ngũ luân thập nghĩa. Chúng ta đã ô nhiễm thì phải cạo rửa lâu một chút, kiên trì làm trong thời gian dài thì vẫn thành công chứ không phải không tẩy rửa được./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!